

Vážený pane redaktore,

reaguji na Váš článek v posledním (48/2012) čísle týdeníku Rozhlas, kde píšete mj. o svobodě médií a o konfliktech mezi novináři a politiky, resp. o aroganci politiků vůči médiím. Přiznám se, že v těchto sporech dávám za pravdu často politikům, i když jsem ke stavu dnešní politiky velmi kritický.

Do médií jsem posílal drobné příspěvky už za minulého režimu. Pokud si odmyslíme propagandu, která byla shora médiím nadiktována, zachovaly si i za normalizace naše časopisy, deníky, i některé rozhlasové pořady velmi slušnou úroveň. Nejčtenějším časopisem byl myslím Mladý svět, jehož bývalí redaktori představují dodnes špičku naší žurnalistiky. Dobrou profesionální úroveň měl i ústřední stranický deník *Rudé Právo*. Jeden z jeho redaktorů pomohl zachránit před devastací jedno z údolíček poblíž Davle, které je rájem trampů a turistů (měla tam být skládka). Na své příspěvky jsem dostával vždy inteligentní odpověď, některé byly uveřejněny. Jednou jsem například upozornil na to, že pokud u nástupního ostrůvku zastaví současně dvě tramvaje, cestující se často nemohou včas přemístit k té „své“ a tramvaj jim ujede. Hned na druhý den se situace napravila... V době *Gorbačovovy* „glasnosti“ měli redakce dokonce pokyn vycházet vstříc občanům. Na stránkách novin se tak začalo objevovat i veřejné mínění.

Po roce 1990, po vlně euforie, nastoupili do redakcí mladí, nezkušení novináři. Setkával jsem se s nimi na veřejných diskusích. O co méně měli hlubších znalostí a zkušeností, o to více oplývali sebevědomím. Poznámky Miloše Zemana i Václava Klause byly opravdu trefné¹. Z žurnalistiky se stal během času byznys. Těžko bychom dnes v našich médiích hledali lidi přemýšlivé, kteří jsou ochotni se bít za poznanou pravdu, jako to dělali Hus, Havlíček, Havel, Peroutka nebo Politkovská. Převážná většina novinářů se chová jako stádo ovcí - táhnou s davem. Asi nemohou jinak - v redakcích by nepřežili, dav by je ušlapal. Aby média finančně přežila, musí přenechat prostor vlivným osobnostem a musí se jim podřídit. O „svobodě médií“ pak lze těžko hovořit.

Ve „veřejnoprávních“ médiích se objevují i skutečně dobré pořady (např. *Krásný ztráty*), ale z běžných publicistických pořadů čiší nuda a průměrnost. Lidé pak pochopitelně raději sledují komerční stanice, zejména NOVO, jejíž hlasatelé mluví přirozeně, s odlehčeností a vtipem.

Našem politickém systému se stala média jakousi čtvrtou mocí, vedle moci zákonodárné, výkonné a soudní. V demokracii by měla být média hlídacím psem; u nás jsou psem vypuštěným ze řetězu, který si dělá, co chce, resp. co mu poručí ti kteří ho krmí - občas i kousne. Bylo to nejlépe vidět na mediální kampani proti senátoru (a někdejšímu vicepremiérovi) Jiřímu Čunkovi, která ho vyhnala z vládní funkce a na roky oslabila lidovce².

Skutečně nezávislá publicistika by u nás mohla vzniknout asi jedině tehdy, kdyby ji financoval některý bohatý a přitom zodpovědný podnikatel či nezávislý politik. Tak nějak kdysi vznikla Peroutkova *Přítomnost*. Něco podobného snad už existuje na internetu; je to ale svět pro vyvolené, který se do masmédií nedostane.

S pozdravem

Ing. Jan Matys

www.technologie-kvalita.cz/honza

¹ Můžeme je najít např. v Zemanově knize „Jak jsem se mýlil v politice“

² O Čunkově „korupční kauze“ píše velmi pěkně na svém blogu prezidentský kandidát Okamura